

POSTANOWIENIE

9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 9 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. L.
przeciwko W. L.
o rozwód,
na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Poznaniu
postanowieniem z 30 maja 2023 r., I C 245/23,
o oznaczenie sądu właściwego,

odmawia oznaczenia sądu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 maja 2023 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zwrócił się do Sądu Najwyższego na podstawie art. 45 k.p.c. celem oznaczenia sądu, przed który należy wytoczyć powództwo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy oznaczy sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie można w świetle okoliczności sprawy ustalić właściwości miejscowej. Sytuacja taka w sprawie nie zachodzi. Nie można bowiem stosować art. 45 § 1 k.p.c., jeżeli sprawa została już przekazana do innego sądu po stwierdzeniu swej niewłaściwości przez sąd, do którego została wniesiona. Jak wynika z akt sprawy, pozew wpłynął do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, który postanowieniem z 31 października 2022 r. w sprawie z powództwa J. L. przeciwko W. L. o rozwód

stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu jako właściwemu miejscowo i rzeczowo do jej rozpoznania. Zgodnie z art. 200 § 1⁴ k.p.c. przekazanie sprawy może nastąpić jedynie do sądu właściwego. Skoro postanowienie o przekazaniu sprawy nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się, zostało jednocześnie przesądzone, że właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Okręgowy w Poznaniu, gdyż jest on związany postanowieniem sądu przekazującego (art. 200 § 2 k.p.c.). Brak było więc podstaw, aby na podstawie art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznaczył sąd, przed należy wytoczyć powództwo (zob. min. Postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 r., IV CO 8/02, niepubl. oraz z 24 czerwca 2020 r., IV CO 54/20, niepubl.).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

[ms]